

Utdrag ur pågående bokprojekt

Henrik:

Han fick sätta sig ner. Det gick snabbt när det kom. För många stora tankar och känslor åt gången gjorde det här med hans huvud. Allting hoppade till ett antal gånger, och han märkte av det trots mörkret. Men han var stark och han var lättad. Att han hade fått sätta sig på knä framför toalettstolen igår kväll och i förmiddags var följdriktigt. Det gick inte att utvecklas stötvis utan att smolk skapades. Tömning var en naturlig del av reningsprocessen, och de svaga föreställningarna var rester från den som han var förut.

Ruset som han hade upplevt när han suttit framför tv:n, det tillhörde den som han var nu.

Han hade fått rätt på sig, till sist. Han var den som han var menad att vara.

Efter att ha tvättat händerna med tvål, gick han ut från toaletten och ställde sig framför spegeln. Han tittade först bara på den vita rocken, som utstrålade ett slags myndighet, men mönstrade sedan kort ansiktet som fanns ovanför. De insjunkna kinderna, som gav konkava konturer, de blanka ögonen som lyste blått från sina väl tilltagna hålor. De tunna och nariga läpparna, som minsann sträcktes ut till ett vagt leende. Håret, som nyss försetts med gel och kammats strängt. Hållningen.

Jodå, det syntes, inget var längre som det brukade vara, det sken igenom, eller en matt hinna var skuren med skalpell och dragen åt sidan. Äntligen detta, äntligen detta nu.

Han tvekade vid tröskeln, men tog sedan två långsamma steg in i köket. Och där var allt serverat, allt klart för start. Plast på golvet, papptallrik med färger på bordet, penslar och palettknivar, vatten och annat. Canvasen som var hårt fastspänd på staffliet mätte åttioen gånger sextiofem centimeter. Det luktade mörkrostad kaffe i rummet, akryl och adrenalin.

Att närma sig en orörd vit duk krävde respekt, oavsett vad som komma skulle. Han skulle omöjligt kunna vända på begreppen i metoden som han gjort till sin, börja med fas två.

Så han gick fram till bordet och plockade till sig öronsnäckorna. Pluggade in dem i hörselgångarna och lyfte mobilen, valde låtlistan som han hade döpt till Koncentration_#11. Chet Baker inledde, och efter en minut tog Henrik en rund borstpensel och doppade dess spets i Hookers Green. Varligt mot tomma ytans mitt, kontakt och precis rörelse. Han höll andan under penselföringen, försökte undvika att blinka.

Konturer, först gröna sedan röda. En gestalt i profil, men med näsa åt två håll, mun och haka åt två håll. Symmetrisk asymmetri, återhållsam kubism, linje efter linje som hölls rak eller böjdes, bröts av eller förankrades. Så sakteliga, framväxande, inifrån och ut, bästa tänkbara skärpa med så få penseldrag som möjligt. Kroppshalvorna olika starka, mer spänst i vänster, gestaltens vänster. Så småningom andra skepnader runtomkring, fullt av samspelta ryggar som flöt ihop, här och där tydliga munnar med vassa tänder.

Ett hörn av en hög byggnad i bakgrunden, en upplyst spiraltrappa som ingen använde. Ett moln som var mörkt nog att släppa ifrån sig en blixtnöje om det ville.

Men tillbaka till mitten, tillbaka till gestalten som stod och vägde. Detaljerna fanns där, men det var någonting som saknades. Han hade redan frångått den realism som han brukade ägna sig åt i fas ett, så varför inte fortsätta? En ursprungsplan blev inte sämre för att den frångicks en aning, intuitivt utvecklades på vägen. Gränsen mellan först och sedan kunde gott förflyttas något, göras diffus.

Ida:

Det snurrade igång, först i den ena och sedan i den andra. Färgerna innanför glaset i den högra blandades, men ändå inte så att de gick ihop och blev en enda färg. Rött märktes mest, och det var hennes mammas lyxnattlinne. Hon hade nyss köpt det, för att det gamla gått sönder.

I den vänstra maskinen fanns det inte så många färger, där var det mest vitt och grått, lakan och örngott och ett täcke med blå blommor som blivit matta och knappt syntes. Och det kom vatten som löddrades, det såg lite grisigt ut men var väl bara tvättmedel som löstes upp och skulle förinta fläckar och äckliga lukter? Vart nu allt det äckliga tog vägen sedan, sögs det ut ur maskinerna genom slangar och fastnade i någon tunna som tömdes av vaktmästaren?

Det klingade om nycklar ute i korridoren, det var säkert någon som skulle in i ett av förråden som också fanns härnere. Ida gick fram till dörren och stängde den, låste också fast många andra ändå kunde öppna och komma in. Men hon ville inte höra utanförlyuden, hon ville bara höra maskinerna och senare det höga suset från fläkten i torkrummet. Inget fick störa henne här.

Och hon tog tidningen som hon haft med sig och satte sig i skraddarställning på stolen bredvid strykbordet. Började bläddra, mest titta på bilderna. Det var hennes mammas tidning, och de flesta som fanns i den var festklädda och hade extremt vita tänder. Att alla kunde vara så glada? tänkte Ida, men såg sedan på en stor bild att en av dem som log vitt hade ögon som

grät utan att tåra sig. Det var otäckt att se, så hon bläddrade vidare. Efter fem minuter tröttnade hon på alla konstiga bilder, la tidningen på bordet och undrade när hon kunde få pengar till att köpa en egen tidning. Vilken det nu skulle vara, hon kände inte till så många. En där det hände spännande och överkliga saker, med någon tjej som hade svartmålade läppar och inte visade tänderna. En tjej med smidiga muskler, som kunde karate och hade svärd.

Färgerna i höger maskin hade blivit starkare nu. Kläderna var genomblöta och snurrade runt på ett annat sätt än tidigare. Något grönt som blinkade till i mitten påminde henne om jackan som Leevi haft på sig senast hon sett honom. Hon undrade vad för slags tidningar som han läste, om de handlade om motorcyklar, djur eller kanske frimärken. Hans tänder var förresten inte så hemskt vita, och de syntes aldrig när hans ögon var gråtiga.

Lila. Hennes egen ena tröja. Och den färgen påminde henne om Caterinas fluffjacka, som hon rivit fram en vit blomma i. Ida fick känslan av kolsyra i bröstet igen, när hon mindes hur hon hade smitit ut ur klassrummet med snabba, lätta steg. Ingen hade kommit på henne, heller, eller ens misstänkt henne efteråt. De trodde väl inte att hon kunde vara så modig och kvick. Men vad gjorde det, när de ändå hittade på annat att straffa henne för? Hon hade aldrig härmat Hedvigs halta mamma och skrattat, som Caterina påstått. Ändå hade Calle och Milton hjälpt Hedvig att hälla iskallt vatten innanför tröjan på henne inne på toaletten. Däremot hade hon sparkat Algot hårt på knäet häromdagen, och fått tåla Miltons knogslag på örat under lunchrasten. Men Algot hade haltat länge efteråt, och den haltningen hade hon skrattat åt för sig själv. Han förtjänade att ha ont, Algot. Det hade också känts bra att se Caterina gå omkring i trasig jacka i tre dagar, innan hon fått en ny röd av ännu finare märke.

Ida flyttade blicken åt vänster, såg grått och funderade på vem som hade jacka i den färgen. Nog ingen som hon kände, eller ... jo! Grannen Ola hade ofta en grå jacka, och den passade honom perfekt trots att den var aningen för stor. Hon hade inte sett honom på några dagar, men han verkade förstås mest hålla till inne i sin lägenhet. Kanske var dags att ringa på igen? Han var snäll och verkade förstå saker utan att riktigt säga det rent ut, och så bjöd han på sådant som hon sällan fick hemma. Alltid god glass i frysen, hade han. Han och Leevi var lika på vissa sätt, även om Ola var en vuxen.

Snurrade snurrade snurrade, hon blev yr av det till sist och fick titta bort. Men brummandet var skönt att lyssna på, och hon gillade vibrationerna som blev i golvet. Och hon skulle vara här länge till, även under torktiden. Snart skulle det lukta gott från sköljmedlet som hade apelsin i sig.

Gunnar hade kommit igen, ringt på och sedan ropat in genom brevinkastet. Kan du inte öppna, Helena? jag vill bara säga förlåt. De orden hade han ropat, men Ida som varit hemma

själv hade så klart inte öppnat och efter en hård bankning i dörren hade Gunnar gått. Men skulle han komma tillbaka, och i så fall när? Hennes mamma hade blivit ännu sämre sedan gången han lyckats ta sig in. Sedan gången Ida släppt in honom.

Martha:

Privatärende på tjänstetid. Det var inte okej, alltså, även om det skedde i direkt anslutning till den snålt tilltagna lunchen. Särskilt inte när hon måste sitta i bilen och vänta, dåligt parkerad.

Jävla Fahlberg, tänkte Martha. Leta dräkt inför helgens maskerad, iförd uniform.

Hon knycklade ihop pappret som nyss innehållit en alldeles för salt foccacia, blickade mot butikens dörr och suckade. Två minuter hade redan blivit sju.

Maskerad. När hade hon själv varit på en sådan senast? Jo, hemma hos Jannice och Urban, motvilligt med anledning av svår pms och svårare gäster. Tema postmodernism, efter förslag från vänskan med doktorshattar. Hennes pimpade brevbärorutstyrsel hade inte uppskattats av alla.

Livet i sig var en maskerad, på pinsamt många sätt. Ett skådespeleri, en stötig serie rollprestationer. Även om vissa situationer tvingade fram uppriktighet, fick maskerna att falla.

Hon kom att tänka på incidenten, som ägt rum några veckor efter det att hon hade kastat ut Bjarke. Det var ett bra tag sedan nu, men ändå som i förrgår. En tisdag, hon hade varit på gynundersökning och passat på att köra hemom för att hämta sin glömda privatmobil. På radion ...

... gick en låt av Coldplay, som hon snabbt tystade när hon fick se bilen framför uppfarten till villan. Nytvättad och skinande svart, 4x4-kolossen som framfördes i en terräng som främst bjöd på motstånd i form av mesiga farthinder på sömniga smågator.

Martha parkerade intill grannen Siöblads tujahäck. Steg ur bilen, tryckte försiktigt igen dörren med båda händerna och lät bli att larma på. Rättade till bältet, rörde sig framåt på den maskinsopade gatan och upptäckte snart att ena vipporten till hennes garage var halvöppen. Den som hon hade låst för knappt tre timmar sedan. Vad i helv...

Hon gick med så lätta steg som möjligt över glimmerskiffern, något nerhukad. Höger hand sökte sig till höften, ögonen fokuserade framåt men tog också in periferin – stammen till valnötsträdet, kornellbusken, redskapsboden, husknuten. När hon kom närmare porten hörde hon små dunsar, ett och annat klirrande. Vad pågick?

Med ryggen mot garagegaveln tog hon ett djupt andetag. Därefter kikade hon in genom den halvöppna porten, såg vad hon såg och smet in i garaget med så mycket smidighet som hon kunde prestera.

Bjarke satt på knä i dunklet vid lagerhyllan, till synes klädd i kostym. Förvaringslådor var lyfta från sina platser och ställda på golvet, bredvid sig hade Bjarke en säckkärra som han staplade mindre lådor på.

För att skapa bäst effekt, struntade Martha i den elektriska portstängaren. Hon greppade istället handtaget i mitten och använde hela sin tyngd för att få igen porten. Smällen blev dramatisk, och sekunden efter hördes ett löjeväckande utrop i mörkret. Ooohhh!

Martha trevade fram till strömbrytaren, tände lyset och fick se Bjarke sitta som en hund på golvet. Den lite för långa slipsen hängde som ett koppel i luften. Ansiktet var bara ögon.

Ska du inte lyfta på benet och göra en pöl också?

Martha, vad håller du på med?! Du är fan inte riktigt klok!

Bjarke fick kroppstyngden bak på hämlarna och reste sig hastigt, körde fingrarna genom det bakåtkrypande håret.

Ska du fråga vad jag håller på med? kontrade Martha. Vad i helvete sysslar du själv med? Det här är bara mitt hem nu, du ska fan inte ha nycklar, tagg eller fjärr för att på något sätt ta dig in här! Tids nog ska du få resten av dina kära prylar, och ... herregud, är det flaskor du bryter dig in här för att hämta?

Bjarke petade upp glasögonen, kastade en blick mot kartongerna med vin- och cognacsflaskor på kärnan. Det är mina varor, sa han. Jag köpte dem dyrt i Frankrike och Spanien. Martha korsade armarna, varpå Bjarke la till att han behövde döva sinnena nu, och förresten skulle han få besök av en vän som var cognackännare. Martha tippade huvudet åt sidan och nickade, sa att det var ju logiskt. Mitt i ett uppbrott, som han orsakat genom klichénulleri, tänkte han mer på snobbig dryck än på hur den delade vårdnaden bäst kunde lösas praktiskt i längden. Vem hjälpte förresten dottern med läxor och annat när hon var i hans nyköpta skrythus, en drucken version av honom själv eller kanske en revisorsdotter utan omdöme och trosor?